

τιούντες αὐτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀσφαλῶς. Μεταχειριζόμενοι τὴν ὀρθοπεδικὴν μέθοδον, ἄς μὴ φθάσωμεν μέχρι τῶν βασανιστηρίων, καὶ ἄς ἐνθυμώμεθα τοὺς ὠραίους λόγους τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Cabanis εἰπόντος, ὅτι ἡ ἱατρικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ στηρίζονται ἐφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ βάθρου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ γνῶσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

(*Ἐπεται συνέχεια).

ΕΓΘΥΒΟΛΙΑ ΣΚΟΠΕΥΤΩΝ

Ὁ διάσημος φυσιολόγος Audubon διηγεῖται ὅτι ὑπῆρξεν αὐτόπτης ἐν Κεντούκκῃ τῆς Ἀμερικῆς τοιούτων ἀσκήσεων σκοποβολῆς:

Εἰς πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν σκοπευτῶν τίθεται ἰσχυρὰ σανίς, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἐμπεπηγμένον καρφίον μετρίου ὄγκου· ἡ σφαῖρα τοῦ σκοπευομένου ὀφείλει νὰ τὸ ἐμπήξῃ ὁλόκληρον εἰς τὴν σανίδα. Καὶ πᾶσαι μὲν σχεδὸν αἱ σφαῖραι ἐγγίζουσι τὴν κεφαλὴν τοῦ καρφίου, ἀλλ' αἱ μὲν εὐρίσκουσαι αὐτὴν εἰς τὰ ἄκρα, λυγίζουσι μόνον αὐτό, αἱ δέ, προερχόμεναι ἀπὸ σκοπευτῶν, οἵτινες ἐξακοντίζουσι τὰς σφαῖρας των μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας εἰς τὸ κέντρον τῆς κορυφῆς τοῦ καρφίου, τὸ ἐμπήγουσιν ὅλον ἐντὸς τῆς σανίδος.

Κατὰ τὴν πρώτην δοκιμασίαν, πάντες οἱ ἀστοχήσαντες τοῦ σκοποῦ ἀποσύρονται τοῦ ἀγῶνος. Κατὰ τὴν δευτέραν δοκιμασίαν ἀποσύρονται ὅσοι δὲν κατώρθωσαν ἢ νὰ κάμψωσι μόνον τὸν σκοπόν, καὶ ὁ ἀγὼν ἐξακολουθεῖ μεταξύ ἐκείνων, οἵτινες ἐνέπηξαν τὸ καρφίον. Ὁ νικητὴς χαιρετίζεται δι' ἐπευφημιῶν.

Τὴν ἑσπέραν οἱ Κεντούκκιοι διασκεδάζουσι «σβύνοντες τὸν λύχρον.» Τοποθετεῖται δηλονότι ἐπὶ τραπέζης λυχνία 60 ἢ 70 βήματα μακρὰν τῶν σκοπευτῶν. Ἀνθρωπὸς τις κἀθηται τοσοῦτω πλησίον αὐτῆς, ὥστε νὰ τὴν ἀνάπτῃ εὐθὺς ἅμα ἤθελε σθεσθῇ ὑπὸ τῆς σφαῖρας τινὸς τῶν σκοπευτῶν. Τοιαύτη δ' εἶνε ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς τὴν εὐστοχίαν των, ὥστε αἱ σφαῖραι διέρχονται 30—40 ἑκατοστόμετρα μακρὰν αὐτοῦ, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ταραχθῇ. Οἱ σκοπευταὶ κτυπῶσιν εἰς τὴν θρυαλλίδα ἢ σβύνουσι τὴν φλόγα. Οἱ ἀδέξιοι, οἵτινες ἀποτυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ ἢ θραύουσι τὴν λυχνίαν, ἐξεγείρουσι τοὺς χλευασμοὺς τῶν συντρόφων των.

Ἴδου καὶ ἄλλη ἀσκήσις τοιούτου εἶδους: Κόπτοντες τεμάχιον φλοιοῦ τὸ προσκολλῶσιν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἑνὸς δένδρου, ὥστε νὰ σχηματίζεται λευκὸν τι σημεῖον. Ἡ σφαῖρα τοῦ πρώτου σκοπευτοῦ τὸ διαπερᾷ εἰς τὸ μέσον, ὀνομάζουσι δὲ τὴν οὕτως ἀνοιγείσασιν ὀπήν· μάτι τοῦ βουβάλου. Πάντες οἱ λοιποὶ σκοπευταὶ βάλλουσι κατὰ

σειρὰν εἰς τὴν ὀπήν, καὶ μετὰ δέκα ἢ δωδεκά τουλάχιστον βολὰς ἢ ὑπὸ τῆς πρώτης σφαῖρας ἀνοιγθεῖσα ὀπή μεταβάλλεται ἢ αὐξάνει.

Μεξικανὸς τις σκοπευτὴς ἐξετέλεσε, συνεπιεῖα στοιχήματος, τὸ ἀκόλουθον θαυμάσιον δεῖγμα σκοπευτικῆς δεξιότητος:

Τεθεὶς εἰς 50 βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τινος καλύβης, ἀπέναντι τῆς θύρας αὐτῆς, ὤφειλε νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς σφαῖρας τοῦ ὠρισμένου ἀριθμοῦ πορτοκαλίων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐρίπτοντο διὰ τοῦ ἀνοιγματος τῆς θύρας ταύτης. Εἰς ἀνθρώπος ἐντὸς τῆς καλύβης ἐκράτει κἀνίστρον περιέχον πορτοκάλια, ἕτερος ἐξώθεν ἔδιδε τὸ σημεῖον, προφέρων βραδέως ἐν, δύο, τρία, τὸ πορτοκάλιον ριπτόμενον διήρχετο τὸ ἀνοιγμα, ἀλλὰ τρίς, μετὰξὺ πέντε, ἐπιπτεν εἰς θρύμματα, καταφθάνομενον ὑπὸ τῆς σφαῖρας.

M*

ΠΟΝΗΡΙΑ ΚΥΝΟΣ

Τὰ ἐξῆς ἀποστέλλει πρὸς τὴν «Ἐπισημονικὴν Ἐπιθεώρησιν ὁ κ. Fontaine, καθηγητὴς τοῦ γυμνασίου τῶν Βερσαλλίων, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς ἀνακινουμένου ἔτι περιέρχου ζητήματος περὶ τῆς νοσημοσύνης τῶν ζώων.

«Ταξιδεύων ἐσχάτως ἐν Σκωττίᾳ, ἐπισκέφθην τὴν πόλιν Inverness. Διατρέχων αὐτὴν μετὰ περιεργίας, παρετήρησα, ἐν ᾧ ἑκαμπτον ὁδόν τινα, ὠραῖον κύνα, ἀκολουθοῦντα τὰ βήματα μου κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπέδωκα οὐδεμίαν σπουδαιότητα εἰς τὸ πρᾶγμα, συνειθισμένος εἰς τὴν εὐκολοὺν οἰκειότητα τῶν σκωττικῶν κυνῶν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐκεντήθη ἡ προσοχή μου ὑπὸ τῆς ἐπιμονῆς μεθ' ἧς ὁ κύων, βαδίζων παρ' ἐμοὶ ἠκολούθει ἐπισταμένως πάντας τρυς ἐλιγμούς μου, ὑψὼν πρὸς με τὴν εὐμορφὸν κεφαλὴν μὲ τὰ μακρὰ καὶ μεταξωδῆ ὦτα, καὶ τὸ τοσοῦτον ὀξύ βλέμμα. Παρατηρήσας δὲ κρεμαμένην εἰς τὸν λαιμὸν του μικρὰν πυξίδα, ἠσφαλισμένην διὰ κλειθροῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκετο ἐπιγραφὴ παρορμῶσα εἰς ἐλεημοσύνην πρὸς ὄφελος τῶν σχολῶν τῶν ἀπόρων, ἐνόησα ὅτι εἶχα νὰ κάμω μὲ κύνα ἐπαιτούντα. Τὸ ἀγγλίνου ζῶον, βλέπον τὴν ὀδοπορικὴν ἐνδυμασίαν μου, εἶχεν ὀσφρανθῇ ξένον· ἡ παροχὴ τοῦ ὀβολοῦ ἦτο βεβαία· δὲν ἔμενεν ἢ νὰ μὲ παρακολουθήσῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδω τὴν πυξίδα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν της.

Τὸ σχέδιόν του ἐπέτυχεν, ἐξέβαλα ἐν νόμισμα καὶ ἠτοιμάσθην νὰ τὸ ρίψω ἐντὸς τῆς πυξίδος· ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὁ κύων ἀνθίσταται ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν· ἔπειτα μετ' ἀξιοπαρατηρήτου γοργότητος ἀρπάζει τὸ νόμισμά μου, καὶ κρατῶν αὐτὸ εἰς τοὺς ὀδόντας,

φεύγει δρομαίως. Μεγάλως έκπλαγείς, προσπαθῶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ἀλλ' ἦτο τόσοσιν ταχύς ὁ δρόμος του, ὥστε ἔχασα τὰ ἴχνη του.

Ἦτοιμαζόμεν νὰ ἐγκαταλίπω τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψω τί συνέβαινε, ὅτε τυχαίως ρίψας τὰ βλέμματα ἐντὸς πλακουντοπαλείου, παρετήρησα τὸν κύνα μου ἐξηπλωμένον ἐπὶ ἔδρας καὶ ἀπογευόμενον φιλοσοφικώτατα ἐνὸς πλακούντος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπιτύχει, προσφέρων τὸ νόμισμά του.

Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρουν τῆς πόλεως, γελῶν κατὰ τὸ ἦμισυ, ἀλλὰ μᾶλλον θελλιμμένος. Ὁ κύων ἐξέπιπτε τῆς ὑπολήψεώς μου. Ἐὰν ὄφειλον νὰ θαυμάσω τὴν νοημοσύνην του, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσω καὶ οἰκτεῖρω τὴν διαφθοράν, ἣτις τὸν παρεκίνησε νὰ στρέφῃ εἰς ὄφελος τῆς κοιλίας του τὰς παροχὰς τὰς προερχομένας ἐξ ἔργου, εἰς ὃ εἶχεν ὁμοίει σιωπηλὸν ὄρκον πίστεως.»

Πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας, κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, προστίθενται γραμμαὶ τινες ἐτέρου καθηγητοῦ συνταξιδιῶτου τοῦ κ. Fontaine, καὶ αὐτόπτον μάρτυρος τοῦ συμβάντος, προσπεκυροῦσαι τὸ γνήσιον αὐτοῦ.

K*

H MANA

«..... Τρέχει νερὸ κρυστάλλινον
Κι' ὅσας μανθὰς τῶπιον καμιά παιδί δὲν κάνει.
Νὰ τῶς πιῇ κι' ἡ μάνα μου, νὰ μὴ μ' εἶχε γεννήσει!
(Ἐκ δημοτικοῦ ἄσματος).

Ἄς ὀνομάσῃ σκληρὰ τὰ λόγια μου καὶ πλάνη
καὶ τὴν ἀλήθειαν βλάσφημῆ ψευτιά κι' ἀγνωμοσύνη.
ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς τ' ἀνθρώπου εἶν' ἡ μάνα!
Γιατὶ ἐκεῖνη μᾶς γεννᾷ, αὐτὴ ζωὴ μᾶς δίνει.

Ἄχ, καὶ ὄλ' ἡ ἀγάπη της, ἡ ἄσωση στοργῆ της,
τ' ἀκοίμητο νανούρισμα, τὸ γάλα, τὸ φίλι της,
ὅλα ἐκεῖνα τὰ καλά, ὅπου μὴ μάνα κάμει
εἶνε νεροῦ σπυλαγματιά, καὶ τὸ κακὸ ποτάμι.

Ἐρεῖ τί εἶνε ἡ ζωὴ, καλὰ τήνε γνωρίζει.
Ἐρεῖ πῶς λύπη τῆς ζωῆς σημαίνει τὴν καμπάνα,
καὶ ὅμως τὴ ζωὴ αὐτὴ κι' εἰς ἄλλον τὴν χαρίζει!
Μάνα δὲν γίνονταν ποτὲ ἀνίσως ἦτον μάνα....

Ν' ἀντιλαλῇ ἀπὸ παιδί ἀκούω 'ς τὸν ἄερα
τῆς εὐτυχίας τὸνομα καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα.
Μὰ τότε μόνον ἡ χαρὰ 'ς τὸν κόσμον θε' ν' ἀνθίσῃ,
ὅταν ἡ μάνας στεριωθοῦν κι' ἡ ἀνθρωπότης σβύσῃ.

Ἄθῆναι.

Κατὰ Δεκεμβρίου τοῦ 1884.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Τὰ κατωτέρω δημοτικὰ ἄσματα, ὄντα ἀρχαιότατα καὶ ἐν οὐδεμιᾷ συλλογῇ μέχρι τοῦδε ἐκδεδωμένα, ἠκούσαμεν ἀδόμενα ἐν Μεσσανίῳ, παρὰ τὰ Τριχάλα, ὑπὸ τοῦ νέου κ. Χρ. Χρηστοβασίλη, εἰς δὲν ὄφειλομεν μεγάλην χάριν, διότι γράψας ἔδωκεν ἡμῖν αὐτὰ. Τὸ πρῶτον τῶν

ἄσμάτων τούτων ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὑπεδουλώθη ἡ Ἠπειρος ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ παρίστησι πενθερὰν αἰχμαλωτισθεῖσαν μετὰ τῶν δώδεκα νυμφῶν, καὶ ἧς ὁ νεώτερος υἱὸς ἐφρονεῖθη μετὰ τῶν τέκνων του. Τὸ δεύτερον εἶνε πολὺ τοῦ πρώτου ἀρχαιότερον, διότι ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἤγχιζε καὶ τῆς Ἠπείρου ἡ ὑποδουλώσις.

Ἐν Τριχάλοις, τῇ 20 Δεκεμβρίου 1884.

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

ΔΥΟ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ἈΣΜΑΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1

Κάτω σ' ταῖς ἄσπραις θάλασσαῖς
(λεβέντω)

Σ' ταῖς πράσιναις λεμιῶναις
(λεϊμονιά μὲ τὰ λεϊμόνια)

βγήκαν καράβια τούρικια
κ' ἐπῆραν τὰ ρωμαίικια.

Πῆραν μανάδες μὲ παιδιὰ
καὶ πεθεραῖς μὲ νύφαις,

πῆραν μὴ ἀρχοντοπεθερὰ
μὲ δώδεκα νυφάδες.

Ὅλαις ἡ νύφαις περπατοῦν
καὶ πᾶν κοντὰ ταῖς ἄλλαις.

Μὰ, μὴ νύφη μικρότερη

Δὲν πάει κοντὰ ταῖς ἄλλαις.

— Γιὰ τί νύφη μ' δὲν περβατεῖς,
Δὲν πᾶς κοντὰ ταῖς ἄλλαις;

Μῆνα τὰ ρούχα σὲ βαροῦν,
μῆνα τὰ σικιανδρίκια¹.

— Οὐδὲ τὰ ρούχα μοῦ βαροῦν
οὐδὲ τὰ σικιανδρίκια.

Τοῦ γυοῦ σου οἱ πόνοι μοῦ βαροῦν
τοῦ γυοῦ σου τοῦ λεβέντη.

Μοῦ σκότωσαν τὸν ἄνδρα μου
Μοῦ πῆραν τὰ παιδιὰ μου.

2

Μώρ' Δυροπολίτισσα² (μώρ' καυμένη)

Σίντα πᾶς 'ς τὴν ἐκκλησιά
μὲ λαμπάδες, μὲ κηριὰ,
καὶ μὲ μοσκοθυματιά.

Γιὰ προσκύνῃ γιὰτ' ἐμᾶς,
τί μᾶς πλάκωσ' ἡ Τουρκιά,

θὰ μᾶς μάσσουνε ἔμπροστὰ

θὰ μᾶς πᾶνε σ' τὰ τζαμιά

θὰ μᾶς σφάξουν σὰν τ' ἀρνιά,

σὰν τάρνιὰ τὴν πασχαλιά,

τὰ κατσικιά τ' ἀγεργιού.

¹ Τί σημαίνει ἡ λέξις σικιανδρίκια, ἀγνωστον.

² Ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς Δρυϊνουπόλεως (τοῦ Δελθίνου), πόλεως τῆς Ἰων Ἠπείρου.